

Tiltott műtét miatt menekült a halálba Neuwalder Ernő dr. miskolci orvos

Fodor Lipótné, az öngyilkos orvos páciense tiltott műtét következtében előállt vérmérgezésben halt meg Bender Béla dr. rendelésében — Szombaton délután a törvényszéki orvosszakértők felboncolták Fodorné holttestét

Miskolc, augusztus 22
(A M. J. tudósítójától.)

Pénteken nagy megdöbbenéssel fogadták Miskolcon a hírt, hogy Neuwalder Ernő dr. 37 éves miskolci orvos a kora reggeli órákban ismeretlen okok miatt mérgezte magát és a halállal vívódik. A hír, amit eleinte sokan kételkedéssel fogadtak, valóban bizonyult s a fiatal orvost eszméletlen állapotban az Erzsébet-kórházba szállították, ahol nyomban ápolás alá vették. Az orvosi vizsgálat megállapította, hogy Neuwalder Ernő dr. nagy dózis morfiummal követte el végzetes tettét s a méreg befecskendezés útján jutott az orvos szervezetébe. Hiábavaló volt azonban a kórházi orvosok minden igyekezete, a szerencsétlen orvost nem sikerült pillanatra sem eszméletre téríteni és Neuwalder Ernő dr. pénteken este egy negyed 7 órakor a kórházban meghalt.

A rejtélyesnek látszó öngyilkosság ügyében nyomban megindult a rendőri nyomozás, melynek során rövid idő múlva a rendőrség megállapította, hogy a fiatal orvos egy végzetes tiltott műtétnek súlyos következményeitől való féltelmében mérgezte meg magát. Neuwalder Ernő dr. kórházszállítása után ugyanis Bender Béla dr. miskolci orvos bejelentette a rendőrségen, hogy a péntekre virradó éjszakán rendelésében meghalt egy Fodor Lipótné nevű mezőkeresztesi asszony, aki előző napon érkezett Mezőkeresztesről Miskolcra, hogy felkeresse Bender Béla dr.-t, akitől orvosi tanácsot akart kérni. Az asszonyon egy rosszul sikerült erőművi beavatkozás komplikációi mutatkoztak s állapota rendkívül súlyos volt. Bender Béla dr. az asszony kérésére éjjeli szállást adott Fodornénak, aki pénteken reggel 4 órakor az orvos rendelésében hirtelen

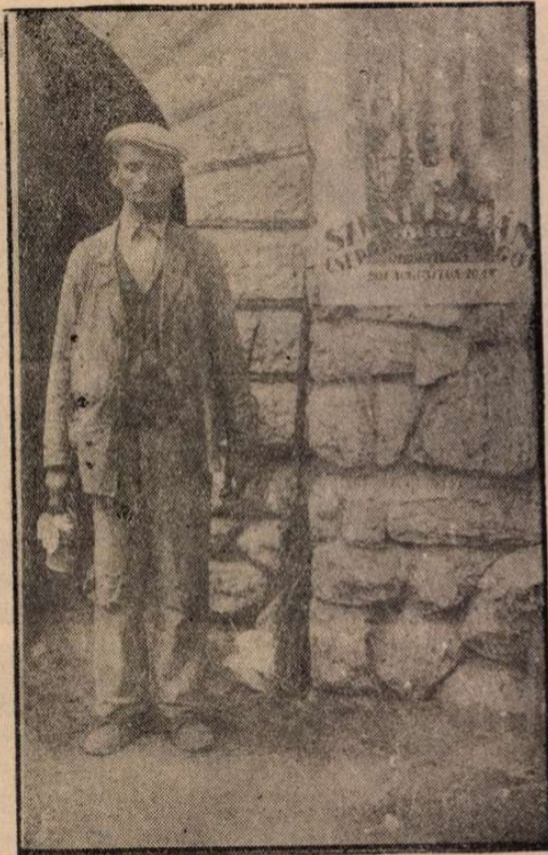
rosszul lett és pár perc múlva meghalt.

A nyomozó hatóságok a haláleset ügyében megindították a nyomozást, melynek során a rendőrorvos megállapította, hogy Fodorné halálát szívbénulás okozta, amely erőművi beavatkozás folytán beállott komplikációknak volt a következménye. Nyilvánvaló volt tehát, hogy a szerencsétlen fiatalasszonyon tiltott műtétet hajtottak végre s pár órai nyomozás megállapította azt is, hogy a műtétet Neuwalder Ernő dr. augusztus 13-án hajtotta végre Fodor Lipótnén. A műtét után azonban az asszony állapota súlyosra fordult, ezért Fodorné elhatározta, hogy Bender Béla dr.

orvossal meg fogja magát vizsgáltatni. Ezért tehát esütörtökön Miskolcra utazott és megjelent az orvos rendelésében, ahol azután pénteken hajnali 4 órakor meghalt. A két emberéletet követelő tragikus ügyben a rendőrség a legnagyobb eréllyel folytatja a nyomozást s a jelek szerint hétfőn már teljesen tisztán fog állani a rendőrség előtt a tragédia minden részlete.

A törvényszéki orvosszakértők egyébként szombaton délután az ügyesség indítványára felboncolták Fodor Lipótné holttestét s megállapították, hogy a halál oka kétségtelenül erőművi beavatkozás következtében fellépett komplikáció volt.

** A miskolci kir. áll. fa- és fémipari szakiskolában a faipari szakosztályra még tart a tanulófelvétel. Jelentkezhetnek IV. középiskolai végzettséggel és ép, erős kifejlett testalkattal bíró 14. életévét betöltött tanulók.

Pongó György munkavezető, aki először hatolt be a feltárt barlangba.

Színes csipkefűgöngyök a „Hősök emléke” felett.

Hiába minden lárma,
Önérdék menni már ma

a Viola gépműhelybe

Autójavítás
Autóiskola
Autófényezés
Autógarage
Autóvillamosítás

Általános érdeklődés előzi meg Georges Roux szerdai reviziós előadását

A Londonban elfoglalt Eckhardt Tibor helyett Fall Endre dr. tolmácsolja az érdekes francia előadást

Miskolc, augusztus 22
(A M. J. tudósítójától.)

Huszonhatodikán, szerdán este 8 órakor tartja meg előadását a Korona-szálló nagytermében Georges Roux, a neves magyarbarát francia publicista a trianoni béke reviziójáról és ezzel kapcsolatosan a revizió eszméjének a francia közvélemény körében való térhódításáról. Ugyanez alkalommal alakul meg Miskolcon a Reviziós

Liga helyi csoportja.

Az eredeti terv szerint a rendkívül nagy érdeklődéssel várt előadást Eckhardt Tibor dr. országgyűlési képviselő, a Reviziós Liga ügyvezető alelnöke tolmácsolta volna magyarul, a helyzet azonban közben úgy alakult, hogy Eckhardt Tibort a reviziós ügyek Londonba szólították, hol Rothermere lorddal és más angol tényezőkhöz folytatott igen fontos tárgyalásokat, úgyhogy csak a jövő hét végére térhet vissza Magyarországra. Eppen ezért legnagyobb sajnálatára nem tolmácsolhatja az érdekes előadást és helyette Fall Endre dr., a Reviziós Liga egyik vezetője fogja Georges Roux előadását a miskolci közönségnek tolmácsolni. Az előadás iránt egyébként különösen a mai válságos helyzetben, amikor a francia közvéleménynek olyan nagy szerepe van a világonstelláció fordulataiban, óriási érdeklődés nyilvánul meg Miskolc közönségének minden rétegében pártállásra, osztályra és felekezetre való tekintet nélkül és az érdeklődést fokozza az a körülmény, hogy ez alkalommal alakul meg a Reviziós Liga helyi csoportja, amelyben Miskolc népe osztatlan egységben fog tömörülni.

Georges Roux egyébként már meg is érkezett Magyarországra s Miskolcot megelőzőleg Budapesten fog előadást tartani. A vidéki városok közül egyedül Miskolcnak jutott az a szerencse, hogy a kitűnő francia újságíró érdekes előadását meghallgathatja.

A Magyar Jövő eredeti regénye

Szomorú napok

Írta: Miskolczi Kálmán

Tikkasztó júliuseleji napfényben izzott a határ.

A levegőben kis pacsirta hozsan-názva dicsérte az Urat. Tiszaparti fűz mélyéből kakuk szava hangzott. Mintha a táj szívdobogása lett volna.

A sárga gabonátblák között felgyűrtingujjú emberek kezében ezüstcsilánású kaszapengék villantak.

Arattak.

Benn a faluban már egynéhány helyen búgott a cséplő.

Kerekes Erzsi, ez a hollófekete-hajú, kipirultarcú hajadon néha arra fordult s halk óhajással ömlött ki a száján.

— Bárcsak már mi lennénk úgy, édesapám!...

Az öreg Solymosi Gáspár verejtéktől izzadt, gondbarázdás fejével némán bólintott. Végigtekintett a hosszú-széles gabonátblán és egy pillanat múlva önkéntelenül gyorsabb ütemre lendült kezében a kasza.

Péter is átvette az iramot. Péter, ez a magas, vállas, délceg falusi legény. Bírta. Huszonöt évesnek erejében hívza kérlette az apját, majd elvégzi ő, egymaga. Ha kell, éjjel-nappal, alvás nélkül.

— Mégis csak öreg ember már kend, édesapám, a munkára.

De az öreg nemet intett:

— Amíg fel bírom emelni a károm, addig mindig, ... fiam.

Minden kaszasuttyanásra szélesedett a tarló és gyűlt a marok. Kerekes Erzsi, a Péter titkos arája, meg az öreg Solymosiné alig győzték markolni.

Estefelé csak addig pihentek, míg valamit haraptak.

És ekkor jött a kishíró, kezében peccéses levéllel.

— Neked küldték, Péter.

A fehérszínű riadt szemekkel nézte a kishírót, a levelet. Solymosiné szívébe fájdalom nyilallott.

Az öreg Solymosi vette el az írást.

— Ehun van, fiam; olvasd fennhangon!

Péter kibontotta és olvasta:

Felszólítom Solymosi Péter tiszeshonvédbeli tizedest, hogy 24 órában belül jelentkezétek...

Az öreg Solymosiné hangosan feljajdult. Sűrűn hullott a könnye.

Bogárszemű Kerekes Erzsi arca halottfehér lett, a szívét mintha vasfogóval szorították volna össze.

Az öreg Solymosi állt, állt, mint egy mozdulatlan fatörzs és maga elé nézett hosszan, révedezve.

Solymosi Péter arcán pedig piros rózsák égtek, szinte tüzeltek. Nagysokára az öreg szólalt meg csendesen:

— Készülőggyetek, fiaim. Ma nem dolgozunk többet.

Hangos sírással mentek hazafelé. Csak az öreg ember szólalt meg néha halkán:

— Ugyan türtőztessétek mán...

De erre még jobban feltört a jaj. Könnyofolyamok ömlöttek a szemekből.

Péter vigasztalta anyját:

A másik szava Kerekes Erzsie volt:

— Édes, kedves mátkám...

És mindkettőjüket szorosán magához ölelte. Egész a szívére.

Ki tudja, hogy...??

Péter elment. Pacsirtanótás regelen, valami vad, tüzes nótát dalolva, pántlikás, bokrétás kalappal. Mikor a vonat lassan, nyikorgva-nyekeregve megindult: egy pillanatra csend lett. Viharellőtti riadt esend. Hogy azután duhajabb, szilajabb erővel esattanjon, dübörögjön fel ismét a nóta:

Megállj, megállj, kutya Szerbia,

Nem lesz tied Hercegovina,

Mert a magyar nem enged,

Míg a vére nem ered

Szuronya vasára...

Péter az orosz frontra került. Három kemény esztendő keserves,

borús napjai közé csak akkor csilant napsugár, ha levél jött hazulról.

„Kedves fiam, örülünk, hogy őrmester lettél, mink megvagyunk, csak tégedet is tareson meg az Isten, az édes beteg, aszt mongya, a szíve fáj. Erzsi itt van minálunk, az ő ápoló kezére nagy szükségünk van, mert tudod, te voltál egyetlen gyermekünk. Kerekes János lejendő sógorod is elment, meg tanító úr is, meg mindenki. Mi lesz velünk édes fiam? csak igen vigyázzál magadra, fiam. Eszt az utolsó sort mán Erzsi írta, kedves Péter, nagy az én szívemnek ő szomorúsága. Olyan vagyok mint az árva galamb amelyik mindig búsul. A

jó Isten álgyon meg és védjen meg tégedet mindenkivel. Várok rád örökké.”

És egy napon ezek a levénap-sugarak is elmaradtak. Solymosi Péter honvédtiszthelyettes fogságba került. Hideg hómezőkön kelet felé mentek. Mindig csak keletnek, heteken keresztül. Szürke volt felettük az ég, előttük a föld. Csak egy hosszú, végtelen, beláthatatlan emberesapat feketélt, míg be nem lepte ruhájukat a hó!

Hej, hej, de szomorú fehérség, de szomorú menet!

És ezután kínos, gyöttrő napok következtek, verejtékes, lázas munkával, mely sorvasztotta a testet, sajtolta az emberi erőt és szikkasztotta a csontokat...

Péter egy estén ott feküdt a fagyos földben vágott barlang egyik kemény deszkapricecsén és gondolatába merült. Szemében szomorúság ült, a lelkén valami szorongó érzés.

Nem tudott elaludni. Haza gondolt. Az édes szülékre, a kedves mátkára. Gondolata vitte, ragadta magával, mint széles, hömpölygő folyam háta a könnyű esőnaktól. És ezen az éjszakán Péter nem esukta le szemét egy perenyi időre sem.

Másnap munkába ment. Az álmódosítás tovább folytatódott. Ismét otthon járt. A határban, ahol most zöldül a vetés, pitypalatty hangja hangzik. Riadt nyúl ugrik az akácospól, a kiskertekben pedig most nyílik az ibolya.

Bizonyára az övékében is. Mert Erzsi szereti a virágot. Hej! de

sokat kapott tőle mindig. Nem Erzsi adta, hanem ő kapta ki kezéből. Szépen, kedvesen. Amiért nem lehet megharagudni.

— Adj már egy szál virágot, Erzsi.

— Szakíts magadnak, Péter!

— No, bizony én elveszem akkor...

— Ki is esikarnám a szemed!... Így mondta. És mégsem esikartta ki. Mert már akkor vele érzett. A két lélek találkozott. Nem földgyarapításból, önzésből, hanem szerelemmel.

Hej, hej!

Igy álmódosztatott Péter munkája közben. Néha heteken keresztül. Ahol ma elhagyta, holnap ott folytatta.

És úgy érezte, hogy ezekben a hetekben a mázsás súly is könnyebb a mázsánál. A kerek egymázsa ólom mintha csak hatvanhetven kilónyi lenne, amíg viszi a hátán, otthonról álmódosza.

Hej, hej!

Péter a bányából idegen vidékre került. Örömmel ment, mert tudta, rosszabb sorsa már ennél nem lehet. De különösen örült, hogy gazdaságba kerül, valami Ivanovics Fedor nevű orosz altiszthez.

És egy napon útnak indult. Nem kísérté senki, mert nem szokhatott el.

Mindig csak délre ment. Két teljes hétig.

Megérkezett pontosan. (Folyt. köv.)